

Genfortælling over Emmaus beretningen (Luk. 24,13-35)

"Rygterne er gået om, at Jesus er forsvundet fra graven. Nogle kvinder skulle have set ham. Men hvem kan tro på det?"

Vi går og snakker om det. Vi er på vej mod Emmaus – en by, der ligger uden for Jerusalem. Vi har brug for at komme væk og få det hele lidt på afstand. Vi troede, at Jesus var Messias, og at han var Guds søn. Men nu er han død. Det hele er gået så stærkt. Det er ikke mere end en uge siden, at han var alles konge. Han red ind i Jerusalem – ja, det var godt nok på et æselføl – men alle, og jeg mener virkelig ALLE – hyldede ham. Vi var så fulde af glæde og stolthed over, at vi kendte ham. Vi var jo hans venner. Vi forventede, at NU ville alt forandre sig.

Og nu er han død. De hængte ham på et kors, og Gud kom ikke og skar ham ned. Han så så hjælpeløs ud, da han hang der på korset. Vi følte os i al fald hjælpeløse. Vi går og snakker om det på vejen til Emmaus. Det er Simon og mig, der gået af sted.

Der kommer pludselig en fremmed hen til os. Han spørger os, hvad vi snakker om? Det er svært ikke at måbe, for er han virkelig den eneste i omegnen, der ikke ved, hvad der er sket i byen de sidste par dage? Vi fortæller ham om Jesus. Vi fortæller ham det hele. Ja, vi fortæller endda om det vi oplevede i morges. Nogle af kvinderne havde set en engel, der fortalte dem, at Jesus var opstået fra de døde. Og tænk sig, nogle af vores venner, og dem kan man stole på, fortalte os, at graven faktisk var tom her til morgen.

Den fremmede fortrækker ikke en mine, mens vi fortæller, men lytter interesseret. Da vi er færdige med vores historie, kigger han på os. Så trækker han vejret ind og begynder at skælde os ud. Man skulle tro, han er præst, for han fortæller en masse om, hvad der står skrevet. Han siger, at Kristus netop skulle lide og gå ind til Guds Herlighed.

Vi er kommet frem til byen, og selvom vi fik lidt skæld ud af ham, så inviterer vi ham indenfor. Der er noget ved ham, der gør, at vi har lyst til at han skal blive. Da vi kommer ind, sætter han sig ned, tager brødet, velsigner det, og brækker det over. Og da, lige der, opdager vi, at vi kender den fremmede.

Det er jo Jesus. "

Ligesom disciplene oplever at være forladt, og at deres liv ikke gik som planlagt, kan vi også opleve det. Vi kan synes, at folk omkring os ikke forstår os eller stiller dumme spørgsmål. Og når vi ikke møder den forståelse, kan vi have endnu mere lyst til at smide os ned.

Men vi får at vide at netop der, er vi ikke alene. Det er ikke altid, at vi opdager det, men Jesus lægger sig ned lige ved siden af os.

Da vi blev døbt, sagde Jesus til os, at han ville være med os alle dage indtil verdens ende. Det løfte holder han hele dit liv igennem. Han har taget dig med sin kærlighed.

You been tagged.